

החוק: מקלו של השומר הג'ינגי

"בזמן התורכים היה חוק אחר", מסביר אחד האורחים. "וגם אצל האנגלים יכלו ה' שלטונות להרוס את הבית רק בזמן הבניה, לפני שיצקו את הגג. יש גג — גמרנו. בזכות זה בנינו את הארץ. בלילה בנינו אותה. הקמנו עד הבוקר ארבעה עמודים וגג. את הקירות, הריצפה, החלונות ימה שאתה רוצה — הוספנו אחר-כך. והאנגלים נדפקו. בישראל ביטלו את החוק הזה. מעניין, מה היו עושים אילו היה עכשיו אותו החוק?"

"אל תדאג, היו דופקים אותך בצורה אחרת. בצורה חוקית, כמובן", מרגיע את איש החוק חברו למישחק.

★ ★ ★

השעה 5.15, פינת השוק

החיכוך באספה המתמדת נכנס לשלב מעשי. ההצעה על סדר-היום: איחוד כל ה' ספרדים בארץ. השילטון מחלק את הספרדים לעדות: בילגרים לחור, מארוקאים לחור, עיראקים לחור. כל עדת לחור היא חלשה, אבל יחד — זה 600 אלף איש. אם כל ספרדי יתן לירה אחת — זה יהיה 600 אלף ל"י. זה יהיה בסיס כספי של התנועה הספרדית הגדולה. התנועה תשלח את נציגיה לכנסת, ואף תארגן קופת-חולים משלה.

אסיפה פומבית מתמדת. הנואמים מתחילים, הקהל בא והולך, אך החיכוך אינו פוסק אף לרגע. במרכז הקבוצה, פועל בבגדי-עבודה וב' כובעי-סמבל כחול על ראשו, "אבנים זה שיטה? אני לא מצדיק אותם, כולם נבלות. אבל הגיד לי — אבנים זה שיטה?" מתחמם הפועל. "וככה, כמו היום, שהיית צריך לחזור ברגל מהעבודה זה יותר טוב?" "שנלך כל יום ברגל. לא איכפת לי. ה' עיקר. שידעו שאנחנו לא נשתוק", מגיב המתנגד. "אנחנו יושבים עם עשרה ילדים בחדר אחד, ולדירות הגדולות שלהם הם יכולים להכניס כלבים — כדי לחנך אותם." "מי אומר לי? ראש-המשלה אומר לי?" "מי אומר לי? ראש-המשלה בא ואומר: ספרדים — מותק. לספרדים יש ילדים. ילדים יהיו חיילים. זהו העתיד של המולדת." "אני מחרבן על ראש המשלה שלך", מציין הפועל. "אני מחרבן במיוחד על ראש המשלה הזה, שאמר את המילים האלה. אתה יודע מיהו, ואני יודע מיהו."

★ ★ ★

השעה 5.00, קפה ביבי

אווירה של יום רגיל: אחרים שותים קפה תורכי, כולם משחקים ששיבש. שיגרת פחות הוא החיכוך על החוק.

זכרנו את ציון. שבנו לציון, בעמל רב בנינו את בתינו, אך העירייה הרסה אותם — יחד עם עתידנו. מכרנו אחד הכרוזים. "גורלנו — גורלכם!" צועק כרוז אחר. "העירייה הרסה את בתינו, הרהיטים קבורים מתחת המיבנים ההרוסים. פנינו לי' מוסדות, אך לא נענו לתחנונינו. השוטרים הכי' אותנו מכות-רצח. ראשי המשפחות ב' מעצור, ואנו יושבים ללא קורח גג, וללא לחם ומים. אנא, בואו לעזרתנו!"

"ראש המשפחה נשלח מהמעצר לבית חולים", משלים הכרוז השלישי את האינ' פירמציה המועזת.

"למה עשית ילדים?"

י'ם לפני זה, בשעות הצהריים, השתחרר אחד מבני המשפחות השובות ממעצר — בערבות עצמית. כשמזכיר ביה משפט ה' שלים, הממלא את טופס השיחרור, שאל את המשתחרר לכתובתו, פרץ האיש בצעקה: "איו כתובת? אין לי כתובת! הרסו את הכתובת שלי!"

אחרי מחשבה קצרה הוסיף: "תרשום. ה' כתובת שלי: רחוב הגנה. המדרכה שמו' לישכת-המודיעין."

★ ★ ★

השעה 4.45, פינת שוק התקווה

על המידרכה: בת שכונת-התקווה אינה נבהלת-מהשומרים

להקה של צעירים הצ'י

יש להחרים את המוסדות האשכנזיים. זה לא ייתכן שבכל משרד ישב בוס אשכנזי ורק עשרה אחוזים של העובדים — הנומר' כיום ביותר — יהיו הספרדים.

ההצעה מתקבלת ברוב קולות. את הכסף יאספו בהודמנות אחרת.

★ ★ ★

השעה 5.45, מול לישכת-המודיעין

רק בודדים מצליחים לקרוא את כרוזי' השובתים. כעשרים שוטרים משגיחים שאיש לא ייעצר ליד המשפחות השובות.

"מה בכלל נותנת כל השביתה הזאת?" שואל נער שחרור, הלבוש — למרות ה' קור של הערב — רק בחולצה לבנה. הם יושבים פה, בשכונה. כאילו שהשכונה לא יודעת את הכל. צריכים לארגן הפגנה ליד העירייה. לצאת עשרת אלפים איש, ולשבור שם את הכל. אני, במקום המשפחות האלה, הייתי כותב את הכרוזים האלה במאה העת' קים. מצייר על כל אחד מהם צלב-קריס, ומדביק אותם בכל העיר."

נאצי! פאשיסט!

אנשי-המשטרה אינם מתאמצים ב' מיוחד. רק כשמופיעה באופק נידת עם קציץ, מתחילים השוטרים לפזר את עשרות הסקרנים, שרובם ילדים.

רק שוטר אחד — צעיר, רוה, בעל שיער לבן — לוקח את תפקידו ברצינות-יתר. הוא נמצא במלחמה מתמדת עם הילדים. לעיתים הוא גם מאיים עליהם באלתו, ואז הילדים נמלטים לכל עבר.

ילדה בת 12 בורחת על הכביש, בין ה' מכוניות. שוטר ביעס בה. "נאצי! פאשיסט!" צועק לעברו איש מבוגר מהמדרכה. האווירה מתחממת.

★ ★ ★

השעה 7.00, דוכן הסטייקים ברחוב אצ"ל

הרחובות כמעט ריקים. רוב אנשי השכו' נה נמצאים בבתיהם, בסעודת ערב-שבת. ליד הדוכן עומד רק איש אחד: נהג מונית.

"אני בעצמי תושב השכונה", אומר ה' נהג. "אבל מה שעושים פה, זה שערורייה. פעם הארקה, פעם אבנים. איך אפשר ככה? האנשים כבר מפחדים לבוא לשכונה. היה זמן שהבאתי לשכונה עשרות איש כערב — מכל העיר. ועכשיו אין אף אחד."

"בטח", תומך בו מוכר הסטייקים. הם בעצמם הורסים את השכונה, הצעירים האלה.